

III. Quô DEus propter Christi meritum.

1. Distinguendum inter *amorem benevolentiae* divinæ, & *amicitiæ* divinæ. Prior in reconciliabilem fertur, ut si quis iudex coram se stantem miserum habet, benevolentia in iudicis mente potest oriri. Ita de DEo dicitur, Joh. III, 16. Amor amicitiæ fertur in reconciliatum, qui legi iustitiæ satisfecit. Hanc hęc locô intelligimus.
2. Debet Christus spectari in hęc negotiô non ut *exemplum*, sed ut *meritorium principium* gratiæ.
3. Christus quidem, ut gratiæ autor, nobis unâ exemplum dedit, in solô tamen exemplô ejus gratia medicinalis non consistit.
4. Exemplum Christi debet esse norma bonitatis Christi, non forma bonitatis, quâ DEo placemus.
5. Christi meritum, ut indicetur, gratiam quidem *nostro* merito opponi, non autem *alieno*.

IV. Omnes homines vult salvos fieri.

Hic primus est actus gratiæ.

1. Omnes, ut indicem gratiam universalem pro objecto habere homines in communi massâ spectatos, estque gratia hæc æqualis.
2. Æqualis est nempe *per se* & ex intentione DEI; si verò spectatur *per accidens* in respectu ad malitiam hominum, tunc diversitas oritur. Ut quod Gentiles facilius quam Judæi convertuntur, id est ex dispositione accidentium.
3. Æqualis, quatenus *secundum ordinarios actûs* consideratur. In extraordinariis est discrepantia. Sic Paulus validâ gratiâ magis ad resipiscentiam fuit vocatus, quam alii Judæi.
4. Omnes, quatenus considerantur *in se* & *absolutè*, non quatenus considerantur in *sensu compositô*, ut sunt reprobi.
5. Vult ut indicetur, quæ sit DEI *intentio*, non quomodo se *eventus* habeat.
6. Non vult tantum *voluntate signi*, sed & *beneplaciti*.
7. Non voluntate *consequente*, sed *anecedente*.
8. Non voluntate *irresistibili*, sed *resistibili*.
9. Voluntas autem hæc non est absoluta, sed *τὰ μέν mediorum includit*.

V. Salutis media &c.

1. Ut indicetur, quod actus ille gratiæ non sit *fucatus*, sed maximè *serius*.

Zz 2

z. Me-